

[Enggaard.]

Det er kendt, at venstre ønsker en begrænsning af statens budgetter, sådan at udgifterne for det kommende finansår beskæres med omkring 3 mia. kr. ud over det, som finansplanen går ud fra. Jeg skal ikke gå længere ind i dette, for det blev debatteret også under åbningsdebatten i går, og jeg skal her henholde mig til, hvad mit partis ordfører, hr. Poul Hartling, fremhævede i den forbindelse.

Vi tror ikke, at skatter og afgifter længere er vejen til en rimelig begrænsning af forbruget. Det vil bane sig vej på andre måder, hvis man forsøger den udvej, og derfor er der kun den lidt pinefulde, men nødvendige vej at gå, nemlig at begrænse udgifterne på statsbudgettet. Det er derfor med nogen spænding, vi i disse dage og uger afventer, hvad regeringen forestiller sig med hensyn til denne yderligere stramning. Jeg kan forstå, at vi nok bliver nødt til stille og roligt at afvente, at regeringen bliver færdig med sin afklaring af dette problem, men jeg vil være bekymret, hvis regeringen skulle have opgivet at finde yderligere væsentlige besparelser, og hvis den i stedet satser på nye afgifter.

Jeg synes, når vi under disse dages debat har kastet et blik på finansministeren, at han har set endnu mere tænksom ud, end han normalt gør. Når finansministre ser bekymrede og tænksomme ud, plejer det at være udtryk for, at man overvejer indgreb af den ene eller den anden art, og at det er afgifter af forskellig art, som er på tale. Som sagt, vi må væbne os med tålmodighed og afvente, hvad resultatet bliver, men jeg har sagt på forhånd, at det er næppe en vej, som venstre kan anbefale. Vi foretrækker besparelservejen.

Vi tror heller ikke meget på, at den selektive kreditpolitik, der er lagt op til fra økonomiministerens side, er midlet til en varig begrænsning af forbruget. Man kommer i det lange løb alligevel ikke uden om at skulle ind til det centrale i problemet, nemlig at nedsætte den offentlige aktivitet og de udgifter, som den giver sig udtryk i på budgetterne. Vi tror, at i særdeleshed de lovbundne udgifter er det område, hvor man med fordel kan tage fat. Det er på de områder, man kan opnå mærkbare resultater. På den anden side haster det naturligvis, hvis

det skal have virkning for det finansår, vi snakker om her. Lovbundne udgifter har det på den måde, at først skal man være enig om en ændring af lovene, dernæst skal lovene ændres her i tinget, og derefter går der en betydelig tid, fra en sådan lovændring har fundet sted, indtil man i kommuner og amter er klar til at administrere efter nye retningslinjer. Derfor har vi så ofte set, at besparelser på lovbundne udgifter først har givet sig udtryk 1, 2 eller 3 kvartaler ind i de finansår, hvor de i grunden skulle have virkning, og derfor opfordrer jeg til, at man fremskynder overvejelser på disse områder.

Men på denne baggrund, fordi vi ikke kender de nye afgifters eller besparelsers størrelse, kan vi ikke bedømme forslaget i den sammenhæng, som det burde bedømmes i, og jeg har ikke meget håb om, at vi inden for den korte behandlingstid på ca. en uge, der er til rådighed, skulle være væsentlig klogere, når forslaget kommer til anden og tredje behandling. Men jeg har ikke opgivet håbet.

Vi kan derfor ikke i dag give noget særligt tilsagn om, hvordan vi vil stille os ved de videre behandlinger af dette forslag, men hvis der ikke foreligger en yderligere klarhed omkring finanspolitikens udformning for det kommende år til den tid, vil vi ikke kunne tage medansvar for loven.

Det, som i øvrigt i særlig grad interesserer omkring udskrivningsloven, er jo problemet om progressionen og den bestandige skærpelse af progressionen, som finder sted, fordi lønningerne stiger stærkere end det pristol, som personfradrag og skalatrin bliver reguleret efter. Jeg har hæftet mig ved oplysningerne i forslaget om, at finansministeren påregner, at indkomstskatten til staten til næste år vil andrage 24,6 mia. kr. mod 20,2 i indeværende år. Det er en stigning på 4,4 mia. kr. eller ca. 22 pct., hvor finansministeren i sit skøn regner med, at indkomsterne, der ligger til grund, skulle stige omkring 15 pct. Her er vi ved kernen i problemet omkring indkomstskatten og ved det, som har bevirket, at indkomstskattesystemet i dets nuværende form er ved at sprænge sig selv. For selv om man i kommuner og amter vel påregner en mindre skattesenkning, lad os sige $1\frac{1}{2}$ — 2 pct. i snit, kommer der jo 1 pct. ekstra til den sociale fond, og der kom-